

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda (**cím**; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**.) felperesnek - a ... Ügyvédi Iroda (...; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt **alperes neve (alpers címe)** alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. október 15. napján meghozott 30.G.43.798/2015/17. számú ítélete ellen a felperes 18. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy a peres felek között 2007. augusztus 23. napján megkötött kölcsönszerződés I.4. pontjának utolsó három bekezdésének rendelkezése, amely szerint:

„Felek kijelentik és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítése esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére, a folyósítás tényleges időpontja a teljesítési kötelezettség lejáratának megállapítása, valamint bármely egyéb, a közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges tény, adat, megállapítása tekintetében az Adós Banknál vezetett számlái és a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratban foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot.

Ennek megfelelően a kölcsön és járulékaik nem, vagy nem szerződés szerinti megfizetése esetén a végrehajtás alapjául szolgáló mindenkor fennálló kölcsön-, és járuléktartozást, továbbá a fent hivatkozott tényeket jelen okirat mellett az Adós Banknál vezetett számláiról, illetve a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratban foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a Felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállaltak.

Felek/Adós felkéri(k) a jelen okiratot szerkesztő közjegyzőt, vagy egyébként illetékességgel bíró közjegyzőt, hogy a fenti kölcsönből fennálló kölcsön és járulékaik, továbbá egyéb tartozása mértékét, továbbá a fent hivatkozott tényeket, adatokat, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén, a Bank felkérésre az Adósok banknál vezetett számlái, a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján és nyilvántartásokba való betekintéssel közjegyzői tanúsítványba foglaltan tanúsítsa, tekintetben a banktitok megtartásának kötelezettsége alól a felmentést megadják."

tisztességtelen, ezért semmis;

a felperes perköltségben való marasztalását mellőzi és az alperest kötelezi, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 18.000 (tizennyolcezer) forint kereseti illetékből álló perköltséget;

egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 24.000

(huszonnégyezer) forint fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes többször módosított és végső formában fenntartott keresetében az alperessel 2007. augusztus 23. napján megkötött kölcsönszerződés I.4. pontjának a közjegyzői ténytanúsítványra vonatkozó része (utolsó három bekezdése), valamint a II.3. pont hatodik francia bekezdésének első mondata érvénytelenségének megállapítását kérte a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése, továbbá a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjai alapján. Kérte továbbá az alperes perköltségben való marasztalását.

Kiemelte, hogy a támadott szerződési rendelkezések nem felelnek meg a szimmetria, a ténylegesség, az arányosság, az objektivitás, a világos és egyértelmű megfogalmazás, továbbá a tételes meghatározás elvének, ezért a régi Ptk. 209. § (4) bekezdésébe és a 93/13/EGK Irányelv 5. cikkébe ütköznek. A I.4. szerződéses rendelkezés tekintetében kiemelte, hogy az a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg. A II.3. pont támadott rendelkezése azért tisztességtelen álláspontja szerint, mert az alperes anélkül lett a jelzálogjogul lekötött ingatlanra vonatkozó biztosítási szerződés kedvezményezettjévé, hogy annak ellentételezéseként vele szemben elszámolási kötelezettség került volna kikötésre, illetve anélkül, hogy a biztosítási összeg felhasználhatóságát az adós vele szemben fennálló lejárt kötelezettségéhez kötötte volna. A kikötés tartozás hiányában is lehetővé teszi a biztosítási összeg elvonását az adóstól és megakadályozza a régi Ptk. 260. § (2) - (3) bekezdésében foglalt szabály érvényesülését, a felperesnek ugyanis nem áll módjában a biztosítási összeget a zálogtárgy helyreállítására fordítani. Utalt az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) C-618/2010. számú ítéletében foglaltakra.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Vitatta, hogy a szerződéses rendelkezések a jóhiszeműség és a tisztesség követelményeibe ütköznek. Kiemelte, hogy a bank számára a közvetlen végrehajtás megindítására adott jogosultság olyan többletjogosultságot jelent, amelyre a bankot maga az ügyfél jogosította. Utalt a Vht. korábban hatályos 21. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra és arra, hogy mivel jogszabály előírásainak megfelelő szerződési feltételről van szó, ezért annak tisztességtelensége a régi Ptk. 209. § (5) bekezdése alapján nem vizsgálható, az nem minősül tisztességtelennek. A kölcsönszerződés II.3. pontja tekintetében kiemelte, hogy egy szinallagmatikus kötelmen belül a kötelezett és a jogosult hasonló helyzetben kell, hogy legyenek a szerződést biztosító mellékkötelmek segítségével, vagyis el kell kerülni azt, hogy olyan helyzet álljon elő, amelyben az egyik fél ellehetetlenülésével a másik fél méltánytalanul pozitív helyzetbe juthat. A szimmetria elve sérülne abban az esetben, amennyiben a jelzálogjoggal terhelt ingatlan egy esetleges káresemény során megrongálódna vagy elpusztulna. Amennyiben a felperes lenne az alperes jelzálogjogával terhelt ingatlan biztosítási szerződésnek a kedvezményezettje, akkor a káresemény beálltakor a biztosító a kezeihez teljesítené a biztosítási konstrukcióban meghatározott biztosítási összeget. Ebben az esetben a kár okán felmerült vagyonsökkenést a felperes úgy szerezhetné meg, hogy azon az alperesi társaságnak semmilyen fedezete nem állhatna fenn a felperessel szembeni követelése biztosítására és a zálogjog megszűnne a régi Ptk. 260. § (1) bekezdése alapján. Utalt a Hpt. 78. § (1) és (4) bekezdésében foglaltakra, továbbá a régi Ptk. 525. § (1) bekezdés c) pontjában, a 260. § (3) bekezdésében és a 270. § (1) bekezdésében foglaltakra. Ezen túl kiemelte, hogy a vitatott szerződési feltételek az adott kölcsönszerződésben kerültek elhelyezésre, nem pedig az Általános Szerződési Feltételekben, Üzletszabályzatban vagy Hirdetményben, ezért értelmezhetetlen a felperesnek a régi Ptk. 209/A. §

(2) bekezdésére történő hivatkozása.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest 63.500 forint perköltség alperes javára történő megfizetésére.

Az ítélete indokolásában tényként rögzítette, hogy a peres felek 2007. augusztus 23. napján ... számon „kölcönszerződés magánszemélyek részére lakásvásárlás céljára CHF alapú elszámolással hat hónapos kamatperiódussal" megnevezésű szerződést kötöttek. A szerződés I.1. pontja szerint 29.928 svájci frank összegű kölcsönt bocsátott az alperes a felperes rendelkezésére, a felperes 3.780.000 forint iránti finanszírozási igénye kielégítésére. A felek a szerződést közjegyzői okiratba foglalták. A felek között az elszámolás a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 tv.) alapján megtörtént.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása szerint a felek a régi Ptk. 523. § (1) bekezdésében meghatározott, közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződést kötöttek, melynek biztosítására a régi Ptk. 261. § (1) bekezdése szerint jelzálogjogot alapítottak. Az alperes a felperes fogyasztói minőségét, a szerződés fogyasztói jellegét nem vitatta, ezért azt való tényként fogadta el a régi Ptk. 685. § e) és d) pontjában foglaltakra figyelemmel. Arra a megállapításra jutott, hogy a felperes jogosult volt a régi Ptk. 239/A. §-a szerinti megállapítási keresetet előterjeszteni anélkül, hogy az érvénytelenség következményeinek alkalmazását kérje tekintettel arra, hogy a kikötés alapján a felek között teljesítés nem történt, vagyonomozgásra nem került sor, ezért a DH2 tv. 37. § szerinti kereseti kérelem előterjesztése a felperes részéről szükségtelen volt.

A kölcsönszerződés I.4. pontja tekintetében úgy foglalt állást, hogy az a felperes hátrányára a bizonyítási terhet nem fordítja meg és nem jogosítja az alperest a szerződés bármely feltételének értelmezésére. Utalt a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjt.) szerződéskötéskor hatályos 111. § (1), (2), valamint a 112. § (1) bekezdés a), b), c), d) pontjaiban foglaltakra és a 113. §-ában írtakra. Azt a következtetést vont le, hogy kizárólag a hitelező alperes jogszabályban biztosított jogosultságát rögzíti akként a ténytanúsítvány, hogy az általa vezetett nyilvántartások alapján a közjegyző azok tartalmát megállapítsa és ténytanúsítványban rögzítse. Semmilyen arra vonatkozó rendelkezést nem tartalmaz a kikötés, hogy a ténytanúsítványban foglaltakat az adós felperes nem vitathatja, egyebekben pedig a Pp. 164. § (1) bekezdésének alapján a felperest terhelne az alperesi nyilvántartással szemben annak bizonyítása, hogy az abban rögzítettekkel szemben más összegű teljesítéssel élt. A támadott rendelkezés csupán eljárást állapít meg a felperes esetleges tartozásának a számbavételére és ezzel összefüggésben az alperes általi bizonyításra. Nem tekintette a támadott rendelkezést olyan „biankó csekknek", amely korlátlanul a felperes által a továbbiakban nem kifogásolható módon tartalmazza a tartozást. Ezen túl kiemelte, hogy relevanciája van annak, hogy a felek a szerződést közjegyzői okiratba is foglalták, amely az 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 21. §-a értelmében záradékkal ellátható és utalt ezen túl a Pp. 195. § (6) bekezdésében foglaltakra. Utalt arra, hogy a fogyasztói szerződések sajátossága a felek eltérő pozíciója, míg a fogyasztó kizárólag saját szükségleteinek kielégítése céljából köti meg a jogügyletet, ezzel szemben a fogyasztóval szerződő fél, jelen esetben a pénzintézet, gazdasági tevékenysége körében szerződik, működése pedig magán- és közjogi jogszabályok, illetve jogszabályi rendelkezések által meghatározott. A fogyasztó tartozásának nyilvántartása és aktualizálása nem alperesi jogosultság, hanem kötelezettség, míg a fogyasztónak nincs olyan kötelezettsége, amelynek alapján saját tartozásáról nyilvántartást kellene vezetnie, éppen ezért a rendelkezés nem jogosítja egyoldalúan az alperest a szerződés bármely feltételének értelmezésére, mivel önmagában a tartozás összecsúsztatásának kimutatása semmilyen szerződéses kikötés egyoldalú, alperes általi interpretációját nem teszi lehetővé. Kiemelte, hogy a felperesnek a 2/2012. (X.10.) PK véleményben nevesített elvekre történő hivatkozása azért nem helytálló, mert azok a fogyasztóval szerződő fél egyoldalú szerződésmódosítási jogának tárgyában alkalmazandók, ezért a

perben támadott kikötések szempontjából irrelevánsak, mivel egyik sem abba a fogalmi körbe tartozik.

A II.3. szerződési pont tekintetében hangsúlyozta, hogy a kikötés általános szerződési feltételként való minősítése nem a szerződésben történő elhelyezéstől függ, a szerződés valamely rendelkezése egyedileg megtárgyaltnak akkor tekintendő, amennyiben a fogyasztónak reális lehetősége van az érintett

rendelkezés tartalmának befolyásolására. Megállapította, hogy a szerződéses rendelkezéssel az alperes jogszerűen igényelt biztosítékot a felperes nem teljesítése esetére, ezért jött létre a felek között a felperes tulajdonában álló ingatlanra jelzálogszerződés, idézve a régi Ptk. 261. §, 260. § (2), (3) bekezdéseiben foglaltakat. Kiemelte, hogy jelzálogjog esetében mind a tulajdonos mind a jogosult a biztosítási összeg értékének a zálogtárgy helyreállítására fordítását követelheti. A régi Ptk. kifejezetten nevesíti, /engedi/ a zálogtárgy elpusztulásának, értékcsökkenésének pótlására a biztosítási összeget, vagyis nem ellentétes a törvényi szabályozással a fedezeti ingatlan biztosításának előírása. Az, hogy a pénzügyintézet a fedezeti ingatlan biztosítását követeli a kölcsönbe vevőtől, nem bontja meg a szerződési egyensúlyt, nem jár indokolatlan egyoldalú hátránnyal a felperesi oldalon. Alapvetően osztotta ebben a körben az alperes álláspontját és kiemelte, hogy ésszerű követelmény, hogy az alperes arra az esetre, ha a fedezeti ingatlanban káresemény miatt értékcsökkenés következik be, a kölcsön megtérülési esélyeit ez ne rontsa, ami azzal küszöbölhető ki, ha a kedvezményezett pozícióba az alperes kerül. Kiemelte ezentúl, hogy a felperes által hivatkozott Európai Bíróság előtti C -618/2010. számú ügyben kifejtett, a szerződéses rendelkezés érthetőségére vonatkozó kritériumoknak pedig a támadott szerződéses rendelkezések megfelelnek.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak a kereseti kérelme szerinti megváltoztatását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozathozatalra történő utasítását kérte, mindkét esetben az alperes perköltségben való marasztalását indítványozta.

Az I.4. pont tekintetében lényegében a kereseti kérelmével egyező előadást tett.

A kölcsönszerződés II.3. pontja körében is a kereseti kérelmében kifejtetteket ismételte meg, kiemelve, hogy a szerződéses rendelkezés folytán nem áll módjában a biztosítási összeget a zálogtárgy helyreállítására fordítani és az alperes azon törekvése, hogy a szerződés folytán kizárólagos kedvezményezettjé váljon a biztosítási összegnek, és azt a felperesi lakásingatlan helyreállítása helyett a kölcsön törlesztésére fordítsa egyensúlytalan és a jóhiszeműség követelményével ellentétben álló szerződési kikötés.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes a másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Utalt arra, hogy a korábbi, szóban és írásban előadott jogi álláspontját változatlanul fenntartja. A később benyújtott kiegészítésében a kölcsönszerződés I.4. pontja tekintetében hivatkozott a Kúria Gfv. VII.30.285/2017. számú eseti döntésében megfogalmazott álláspontra, amely szerint a támadott szerződési feltételben nem igazolható, hogy a felperes lényegében előre ismer el olyan tartozást, amelyet még a szerződéskötés pillanatában nem ismert. Rámutatott arra, hogy akkor tekinthető tartozáselismerésnek a fél szerződéses nyilatkozata és alkalmazható a tartozáselismerés jogkövetkezménye, ha a tartozáselismerés magyarázatot nem igénylő módon kifejezetten és félreérthetetlenül történik. A támadott szerződéses rendelkezés - a kölcsönszerződés I.4. pontja - tekintetében ez viszont nem állapítható meg, így a szerződéses feltétel nem tekinthető tartozáselismerésnek az adós részéről.

A kölcsönszerződés II.3. pontja tekintetében arra utalt „hogy a régi Ptk. és a kölcsönszerződés alapján sincs felhatalmazása arra, hogy a szerződés szerint engedményezett biztosítási összeget

elszámolás nélkül magánál tartsa, azt az elpusztult zálogtárgy helyébe lépő értéként, pótfedezetként kell felhasználnia és azzal a felperes felé el kell számolnia.

A fellebbezés részben alapos.

A fellebbezés az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére is irányult, az ítéletábra elsődlegesen ezt az indítványt vizsgálta, mert annak megalapozottsága az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát kizárná.

A felperes nem jelölte meg konkrétan, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését milyen okból, a Pp. 252. § (2) vagy (3) bekezdésében foglaltak alapján kéri.

Az elsőfokú bíróság eljárása alatt olyan lényeges eljárási szabálysértést nem történt, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokoltá tenné és az elsőfokú bizonyítási eljárás nagy terjedelmű kiegészítése, megismétlése sem indokolt.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítéletet érdemben vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, és a döntését a kölcsönszerződés támadott pontjai vonatkozásában a Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelően indokolta.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság döntésével és annak jogi indokolásával azonban csak a kölcsönszerződés II.3. pontja tekintetében ért egyet, nem osztja az álláspontját a I.4. pont körében abban, hogy a Kormányrendeletben foglaltak alapján a rendelkezés tisztességtelensége ne lenne megállapítható a körében a banki nyilvántartáson alapuló közjegyzői tanúsítvány és a fogyasztó adós hátrányára a bizonyítási terhet nem változtatja meg.

Az ítéletábra a kölcsönszerződés I.4. pontja tekintetében utal a korábban kialakított következetes gyakorlatára, a - többek között - 20.Gf.40.331/2017/4-II. számú ítéletében kifejtettekre, amely szerint a szerződéses rendelkezés kifejezetten arra tekintettel került rögzítésre, hogy a bank nyilvántartása és könyvei alapján készült közjegyzői ténytanúsítvány aggálytalan tartalmú bizonyítékként legyen elfogadható és azt bírósági végrehajtás céljára a bank felhasználhassa.

Végrehajtás kezdeményezésének esetén a közjegyző tanúsítvány a bank nyilvántartása és könyvei alapján rögzíti, határozza meg az adós tartozásának mértékét. A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 23/C. § (1) és (2) bekezdésében írt feltételek teljesülésével a követelést tartalmazó közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátásával mint végrehajtható okirat alapján az adóssal szemben peres eljárás nélkül is végrehajtási eljárást folytatható. Egy végrehajtási eljárás esetén pedig a végrehajtás megszüntetése iránti perben a Pp. 369. §-ának rendelkezései szerint már a fogyasztó felperesnek kell bizonyítania, hogy a tartozása eltér attól az összegtől, amelyet általa előre elfogadottan a bank megjelölt és amit adott esetben a bank nyilvántartása határoz meg és a felhatalmazott közjegyző a közjegyzői tanúsítványban igazol. A Vht. 23/C. § (1) bekezdésének rendelkezéséből következik, hogy a hitelező az adóssal szemben fennálló követelése igazolására vonatkozó kötelezettségének akkor tud eleget tenni, akkor indulhat meg a végrehajtási eljárás, ha rendelkezésére áll azösszezszerűséget rögzítő közjegyzői tanúsítvány is, amely a végrehajtás alapjául szolgáló végrehajtható okiratnak minősül. A záradékolás azt eredményezi, hogy amennyiben a végrehajtási eljárás megindul, az adós felperes csak a végrehajtási perben, annak szabályai szerint vitathatja a követelést és ebben a perben őt terheli a bizonyítás, ezzel szemben amennyiben ilyen tanúsítvány nem áll rendelkezésre, akkor a bank fizetési meghagyás útján, illetve perben érvényesítheti az igényét és az adós vitatása esetén neki kell bizonyítania a követelésösszezszerűségét is. A tényállásításának alapja nem vitásan a saját nyilvántartása lesz, de fő szabály szerint őt fogja terhelni a bizonyítás pl. a kamatszámítás helyességét illetően, és a bizonyítás elmulasztásának következményeit viselnie kell.

A kölcsönszerződés támadott rendelkezése a bizonyítási kötelezettség szabályait megfordítja. A

felperesre mint fogyasztóra hárul annak bizonyítása, hogy milyen összeggel tartozik a banknak, ezért a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése és a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján tisztességtelenként a támadott szerződéses rendelkezés érvénytelen.

A másodfokú bíróság a kölcsönszerződés II.3. pontja tekintetében osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a döntésével és annak jogi indokolásával maradéktalanul egyetértett, ezért annak megismétlése nélkül utal az elsőfokú ítéletben kifejtettekre. A fellebbezésre tekintettel azonban az alábbiakat emeli ki.

Mint ahogy arra az ítéletábra [14.Gf.40.421/2017/5. számú ítéletében] már utalt, a kölcsönszerződés V.1. pontja értelmében a kölcsön egyetlen biztosítékát a felperes által megvásárolni kívánt ingatlanra alapított jelzálogjog képezi, amely a régi Ptk. 260. § (1) bekezdése szerint megszűnik, ha a zálogtárgy elpusztul. Ebben az esetben az alperes követelésének egyetlen biztosítéka szűnik meg, így mint

zálogjogosult és hitelező a régi Ptk. 260. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezésre is figyelemmel alappal igényelheti, hogy a felperes a biztosítékkul szolgáló ingatlanra vagyombiztosítást kössön, és annak kedvezményezettjeként a bankot jelölje meg. A támadott szerződési feltétel, a kölcsönszerződés II.3. pontjának 6. bekezdése a folyósítási feltételek egyikeként írja elő a legalább tűz- és elemi kár kockázatra, a kölcsön teljes futamidejére a kölcsön és járulécai erejéig a vagyombiztosítás megkötését és az alperes kedvezményezettkénti megjelölését. A biztosítási szerződés a régi Ptk. 536. § (1) bekezdése szerint a biztosítót meghatározott jövőbeni esemény (biztosítási esemény) bekövetkeztétől függően bizonyos összeg megfizetésére, vagy más szolgáltatás teljesítésére teszi kötelezetté, ezért a vagyombiztosítási szerződés megkötése mindkét fél érdekében áll, az nem tekinthető a régi Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján indokolatlannak és egyoldalú kötelezettségnek. A támadott rendelkezés mindössze az alperes kedvezményezettkénti megjelölését írja elő, a biztosítási összeg elszámolásáról, annak a bank általi felhasználásáról kifejezetten nem rendelkezik, és nem is zárja ki a régi Ptk. 260. § (3) bekezdésének utolsó mondatában foglaltakat, amely szerint jelzálogjog esetén mind a tulajdonos - jelen esetben a felperes adós -, mind a jogosult, azaz a bank mint zálogjogosult ennek az értéknek a zálogtárgy helyreállítására fordítását követelheti. A rendelkezésből a felperes által állított többletjogosultság nem következik, figyelemmel arra is, hogy a biztosítékokkal kapcsolatos egyéb feltételek a kölcsönszerződés 5.1. és 5.2. pontjában, valamint az 5.3. pont szerint a szerződés elválaszthatatlan részét képező jelzálogszerződés 7. és 8. pontjaiban vannak részletesen szabályozva. Az érintett rendelkezésből nem következik az sem, hogy a banknak ne lenne elszámolási kötelezettsége, mivel ez a Ptk. szabályaiból ered. A rendelkezés ezért összhangban áll a jogszabályokkal, nem ellentétes a jóhiszeműség követelményével, tisztességtelensége nem állapítható meg.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a kölcsönszerződés I.4. pontjának megjelölt szövegrésze tekintetében megállapította a szerződési feltétel tisztességtelensége folytán annak semmisségét és a kölcsönszerződés részleges érvénytelenségét, míg a II.3. pont megjelölt rendelkezése tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes a döntésre tekintettel az elsőfokú eljárásban részben lett pernyertes, így a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felmerült költségeket a felek a pernyertesség-pervesztesség arányában, azaz a két támadott szerződési feltételre tekintettel 50-50 %-ban kötelesek viselni. A felperes által lerótt 36.000 forint kereseti illetékből az ítéletábra az alperest 18.000 forint megfizetésére kötelezte, míg a jogi képviselőt folytán felmerült ügyvédi munkadíjat mindkét fél maga viseli.

A fellebbezés részben vezetett eredményre, a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban felmerült költségeket a felek ugyancsak 50-50 %-ban kötelesek viselni. Az alperes a 48.000 forint fellebbezési illeték felét, 24.000 forintot köteles a felperesnek megfizetni, míg a jogi képviselők költségeit a felek maguk viselik.

Budapest, 2017. december 6.

. Senyei György s.k.
a tanács elnöke

. Ócsai Beatrix s.k.
előadó bíró

. Matosek Edina s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: